

A rózsák szigete.

Irta: Jókai Mór.

Szerző engedelmével
az ifjuság számára átalakította:

Bródy Sándor.

I.

A „Borbála” megszabadul.

gy nagy hajó úszik fölfelé a Dunán. Oláhország felől tart, a veszedelmes Vaskapun keresztül, szép Magyarországra. A hajó neve «Borbála».

De nem amolyan gőzös ám ez a «Borbála», mint a milyenek ma napság járnak a Dunán. A mikor az a történet játszik, a mit én most elbeszélék, nem igen jártak még se erre, se másfelé gőzhajók.

A «Borbála» óriási vontató hajó, mely elé lovak vannak befogva. De ne gondoljátok, hogy a lovak a vízben vágtatnak vele előre. Három hüvelyknyi vastag hajókötél szolgál ki a «Borbála»-ról a partra, a kötél végébe van fogva hetvenkét ló, a parton vontatja a hetvenkét ló a sulyosan megrakodott nehéz hajót.

Ennek pedig nehéz sora van itten, ebben a sziklacsatornában, küzködni kell széllal, viharral, hullámmal, de legislegfőképen: a szikláknak meg az örvényeknek a kerülgetésével.

És mindössze két ember kezében van letéve a «Borbála» sorsa. Az első: a kormányos, a második: a hajóbiztos. Ha valamelyik rosszul érti a dolgát: a nagy hajó elvész emberestül, egerestül.

Hanem kemény legények ám ezek mindketten, nem félnek semmitől.

A kormányos ölnyi termetű férfi. Hangja örökösen rekedt és csak kétféle módon tud szólni, vagy erősen kiabál, vagy csak dörög. A tisztos neve: Fabula János.

A hajóbiztos sokkal szelídebb külsejű, olyan lágyan beszél, mint egy lány. Úgy hívják, hogy Timár Mihály.

De kik a Borbála utasai? Az egyik egy török formájú idős ember: Trikalisz Euthymnek nevezik itten. A másik meg egy halvány képű kis lány, Timéa a neve. Mindketten nézegetnek szanaszéjjel, beszélgetnek a hajóbiztossal, a ki mesél a kis lánynak.

Mert a két part minden sziklaormának,

barlangjának, a meder minden sziklájának, szigetének, forगतának van története, tündérregéje, népmondája, mikről beszélnek a világtörténet könyvei, vagy a sziklába vágott betük, vagy népénekesekek danái, vagy